

Júlia

Világszerte Nr. 1

Lucy Gordon

A Trevi kút legendája

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lucy Gordon, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A JÚLIA 672. eredeti címe: *Expecting the Fellani Heir* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 672. számában, 2019
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-609-1

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Ellie Benson számára ez lesz az a nap, amikor minden elkezdődik. Amikor a világ kibillen a helyéből, és minden megváltozik...

Szomorú, nyirkos és hideg februári nap volt. Ellie a dugóban ült, és tudta, hogy el fog késni a munkából. Bosszúsan dobolt az ujjával a kormányon.

A kívülálló számára ő testesítette meg a sikeres nőt. Magasan képzett ügyvédnő volt, aki London egyik legpatinásabb ügyvédi irodájában dolgozott. Nem volt jellemző rá, hogy elkésik a munkából, de most pontosan ez fog történni.

– A főnök kétpercenként maga után érdeklődik! – közölte vele izgatottan Rita, a fiatal asszisztens, miután végre belépett az irodába.

A főnököt Alex Dallonnak hívták. Ő volt a *Dallon Ltd.* alapítója és igazgatója. Sikerorientált férfi lévén magasak voltak az elvárásai, és Ellie keményen megküzdött azért, hogy kivívja az elismerését.

– Dühös, amiért elkéstem? – kérdezte aggódalmasan.

– Egy kicsit igen. Signor Fellani mindjárt megérkezik, és Mr. Dallonnak nincs ideje személyesen fogadni őt.

– Nem is tudtam, hogy Signor Fellani bejelentkezett mára.

– Nem jelentkezett be, de maga is tudja, hogy milyen. Idetelefonál, és közli, hogy jön.

– Nekünk pedig azonnal ugranunk kell – jegyezte meg szárazon Ellie.

– Ó, én szívesen „ugrálnék” neki – mondta álmodozva Rita. – Rettenetesen jóképű.

– A külső nem minden – figyelmeztette finoman Ellie.

– Az ő esetében igen.

– Egyetlen férfi esetében sem – ellenkezett határozottan az ügyvédnő.

Rita csupán cinikus pillantással válaszolt. Ellie sejtette, hogy mit gondolhat róla a titkárnője. Rita vidám, fiatal nő volt, aki lelkesen kereste a nagy Ő-t. Ellie viszont sikeres, egyedülálló nő volt, aki a harmincas éveinek vége felé járt. Rita pontosan ezt a sorsot akarta elkerülni. Számára Leonizio Fellani nem csupán egy ügyfél volt, hanem álmainak tárgya.

Ellie értette, hogy a naiv fiatal nő miért rajong a magas, karcsú, harmincas férfiért, akinek sűrű fekete haja és sötét szeme volt. Az arca is rendkívül vonzó, de Ellie úgy találta, hogy túlságosan komor. Csak egyszer látta nevetni, és akkor megpillanthatta azt a kedves és szimpatikus férfit, aki a kemény és szigorú álarc mögött rejtőzött.

Ellie-t már nem tudták levenni a lábáról a jóképű férfiak. Régebben előfordult, hogy elgyengült, legalábbis ő így fogalmazott, de sohasem lett semmi a dologból, ezért visszahúzódott a védőbástyája mögé.

A saját külsejével nem volt különösebben elégedett. Arcát ugyan szépnek is lehetett nevezni, de nem egyénítette semmi feltűnő részlet. A haja volt az egyetlen különlegessége. Amikor leengedte, sűrű hullámokban omlott a vállára, de általában kontyba tűzte.

Amikor belenézett a tükörbe, mindig megállapította, hogy ez a megjelenés illik egy profi ügyvédhez. *Ettől a látványtól senkinek sem indul be a fantáziája.*

Ellie meglehetősen szigorú volt önmagával. Sok nő irigyelte karcsú alakjáért, ő viszont túlságosan vékonynak és csontosnak tartotta magát. Józan gondolkodású nőként tisztában volt azzal, hogy nem felel meg a kor szépségideáljának. És Ritával ellentétben sohasem engedte volna meg magának, hogy romantikus álmokat szövögessen egy olyan férfival kapcsolatban, mint Signor Fellani.

A gazdag és magabiztos fellépésű Fellani nagyon fontos ügyfél volt. Ellie pusztán kíváncsiságból kiderítette, hogy az üzleti életben az „Oroszlán” becenevet ragasztották rá, ami tökéletesen illett a férfi parancsoló stílusához.

Az olasz üzletember cipőgyártásból szerezte a vagyonát. A luxusminőségű, elegáns lábbeliket

az egész világon forgalmazták, és Angliában különösen népszerűek voltak. Az ügyvédi irodával szemben is volt egy bolt, ahol Fellani cipőt árultak.

A cég székhelye Rómában volt, de Leonizio éppen most készült válni az angol feleségétől, és a válóper során a *Dallon Ltd.* látta el a képviselést. Alex Dallon készségesen rábízta az ügyfelet Ellie-re, akinek olasz volt a nagymamája, ezért beszélt a nyelvet, habár nem tökéletesen. Ellie azonban egyszer sem vette hasznát a nyelvtudásának, mert Signor Fellani tökéletesen beszélt angolul.

– Kaptunk újabb beadványokat a felesége ügyvédjeitől? – kérdezte Ellie. – Úgy tudom, hogy nem hajlandó a gyermek felügyeleti jogáról tárgyalni.

– Mivel már nincsenek együtt, és a gyermek még nem született meg, valószínűleg neki fogják ítélni – jegyezte meg Rita.

– Nem örülök, hogy ezt nekem kell közölnöm vele. Volt valami fontos a mai postában?

– Még nem néztem át, de máris hozzálátok.

Miután Rita eltűnt, Ellie leült az íróasztalához, előkereste a Fellani-aktát, és újra átnézte.

Három évvel ezelőtt Leonizio Fellani egyik napról a másikra feleségül vette az angol Harriet Barkert, aki Rómában nyaralt. A kezdeti boldogság azonban gyorsan elillant, és a házasság válságba került. Amikor Harriet rájött, hogy terhes, elhagyta a férjét, és visszautazott Angliába.

A férje azonban utánament, és azt követelte, hogy térjen vissza hozzá. Amikor a nő nemet mondott, Leonizio úgy döntött, hogy érvényesíti a születendő gyermekkel kapcsolatos felügyeleti jogát, a felesége azonban hallani sem akart erről.

Ellie bátor dolognak tartotta, hogy Harriet nem adta be a derekát. Leonizio Fellani domináns férfi volt, aki pontosan tudta, hogyan erőltesse rá másokra az akaratát. Ellie-vel szemben mindig távolságtartóan és készségesen viselkedett, a nő azonban érezte, hogy rettenetesen kemény tud lenni, ha akar. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a felesége fél tőle, és talán azért menekült egészen Angliáig, hogy biztonságban legyen.

Rita belépett az ajtón, és egy levelet lobogtatott a kezében.

– Ha ezt megtudja, ki fog borulni.

Ellie gyorsan elolvasta a levelet, amelyet Harriet ügyvédjei küldtek.

Az ügyfelének nincs joga ehhez a gyermekhez, mivel nem ő az apa. A felesége azért hagyta el, mert talált egy másik élettársat, és tőle esett teherbe. A DNS-teszt egyértelműen kimutatta, hogy a születendő gyermeknek nem a férje az apja. Az ügyfelünk mielőbb el szeretne válni, hogy feleségül mehessen a gyermeke apjához.

Kérjük, hogy a körülményekre való tekintettel igyekezzenek jobb belátásra bírni az ügyfelüket, Signor Fellanit!

A levélhez csatolták a DNS-teszt eredményét, amelyből egyértelműen kiderült, hogy a másik férfi az apa.

– Jóságos ég! – nyögte Ellie. – Ezt meg hogyan tudassam vele?

– Ráadásul éppen ma – tette hozzá Rita.

– Ezt hogy érted?

– Valentin-nap van, a szerelmesek napja!

– Valóban, erről teljesen megfeledkeztem. De Olaszországban talán nem ünneplik a Valentin-napot. Remélem, így van, különben még rosszabbul fogja érinteni a hír.

Amikor Ellie újra egyedül maradt az irodában, hallotta, hogy egy autó lefékez az épület előtt. Az ablak felé fordult, és megpillantotta Signor Fellanit, aki egy taxiból szállt ki. Alig egy perccel később a férfi komor arccal belépett az irodájába.

– Sajnálom, hogy bejelentkezés nélkül magára rontok, de váratlan körülmények merültek fel – közölte köszönés helyett.

Talán már tudja?

– Tegnap este elmentem Harriethez – folytatta a férfi. – Azt reméltem, hogy higgadtan átbeszélhetjük a dolgainkat, és megállapodhatunk abban, hogy a gyermek miatt közösen kell

folytatnunk a jövőnket. De Harriet eltűnt, és nem adta meg az új címét. Miért csinálja ezt? Miért menekül előlem?

Tehát nem tudja, gondolta kétségbeesetten Ellie. Kellemetlen percek álltak előttük.

– Ezek szerint nem akar beszélni magával – jegyezte meg óvatosan. – Talán el kellene fogadnia, hogy a házasságuknak vége.

– Lehet, hogy köztünk mindennek vége, de a gyermekemről nem vagyok hajlandó lemondani – dörögte bosszúsan a férfi.

Ellie, aki már előre látta a katasztrófát, ijedten hallgatott, és ettől a férfi valamelyest lecsillapodott.

– Bizonyára azt gondolja, hogy ostobán viselkedem. Miért futok egy olyan nő után, aki hallani sem akar rólam? Miért nem engedem el? Nos, ez nem ilyen egyszerű. Őt el tudom engedni, a gyermeket viszont nem. Ez a gyerek örökre összeköt bennünket. Ha a feleségem azt hiszi, hogy képes távol tartani tőle, akkor nagyon téved. Azt nem fogom hagyni!

Ellie még sohasem látta ennyire kiszolgáltatottnak. Ha arra a hírre gondolt, amelyet mindjárt közölnie kell vele, majdnem megszakadt a szíve.

– Meg kell találnia őt – közölte határozottan a férfi. – Nekem nem árulják el az ügyvédei, hogy hol van, de maga ki tudja deríteni.

– Attól tartok, hogy azzal sem menne semmire – felelte a nő.

– De igen! Ha el tudok menni hozzá, és beszélhetek vele, rá tudom venni, hogy térjen végre észhez.

– Nem! – Ellie tehetetlenül ökölbe szorította a kezét. – Közölnöm kell magával valamit, Signor Fellani, habár tudom, hogy nem lesz könnyű.

– Miről van szó?

A nő vett egy mély lélegzetet.

– Nem maga a gyermek apja.

Csend.

A férfi olyan sokáig hallgatott, hogy Ellie azt hitte, talán nem hallotta meg, amit mondott.

– Tessék? – kérdezte végül Fellani döbenten.

– Harriet egy másik férfi gyermekét hordja a szíve alatt. Én is csak az imént tudtam meg. Nézzel! Odanyújtotta a levelet Fellaninak, aki komor arccal átfutotta, azután keserűen felnevetett.

– Ez csak egy trükk. Hát ennyire ostobának néz az a nő?

– Ez nem trükk. A felesége elment egy DNS-vizsgálatra, amely egyértelműen kimutatta, hogy nem maga az apa.

– És ezzel nem veszélyeztette a magzat életét?

– Az új módszerek teljesen biztonságosak.

– De tőlem nem is vettek mintát!

– A felesége partnerétől viszont igen, és minden kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy ő az apa. Nézze csak meg!

Fellani némán szemügyre vette a teszt eredményét, és Ellie közben igyekezett felkészülni a következő dührohamra. Tudta, hogy az ilyen férfiak rosszul tűrik a vereséget. Márpedig az a papír, amelyet Fellani a kezében tartott, egyértelműen arról tanúskodott, hogy a felesége megcsalta.

A férfi azonban hallgatott. Döbenten bámulta az eredményt, és kifutott az arcából a vér.

– Maga szerint megbízható az eredmény? – kérdezte végül színtelen hangon.

– Ismerem ezt a labort – felelte a nő. – Tökéletesen megbízható.

Ekkor a férfi ökölrel rácsapott az íróasztalra.

– Hogy lehet valaki ennyire ostoba!

Ellie döbenten meredt rá.

– Azért tart ostobának, mert kellemetlen hírt közöltem magával?

– Nem magára gondoltam – felelte bosszúsan a férfi. – Én voltam olyan ostoba, hogy bedőltem ennek a nőnek és az olcsó trükkjeinek. Én vagyok a világ legnagyobb idiótája!

Ellie-t váratlanul érte az önvád, és őszintén megsajnálta a férfit, aki elfordult tőle, de ő azért látta a tekintetében a fájdalmat. Fellani nyilvánvalóan sebezhetőbb, mint hitte, ezért úgy döntött,

hogy kimutatja az együttérzését, és rátette a kezét a férfi karjára.

– Tudom, hogy ezt nagyon nehéz elfogadni.

– Semmi baj. Túl leszek rajta – felelte ridegen a férfi, és azonnal elhúzta a karját. – Most elmegyek. Tudja, melyik szállodában lakom?

– Igen.

– Küldje oda a számlát, és köszönöm a fáradozásait!

Biccintett egyet, azután kiment az irodából. Úgy látszik, képtelen volt elviselni mások együttérzését. De a sikeres emberek talán pontosan azért sikeresek, mert el tudják fojtani az érzéseiket, gondolta Ellie.

Harriet esetében a férfi kivételt tett, és drágán megfizetett érte.

Néhány órával később, amikor Ellie a feleség ügyvédeknek szóló válaszlevelet fogalmazta, nehezen találta a megfelelő kifejezéseket. Biztosra vette, hogy az ügyfele tetszését nem nyerné el az udvarias hangnem. Vajon helyre lehet még hozni a károkat?

Az volt az érzése, hogy Fellani egy időzített bomba, amely bármikor felrobbanhat, ráadásul a férfi jogosan dühös. Az lesz a legjobb, ha személyesen beszél meg vele, hogy mit írjon a levélbe.

– Elmentem, Rita – közölte délután a titkárnőjével. – Még beugrom Signor Fellanihoz. Meg kell beszélnem vele valamit. – Kinézett az ablakon, azután hozzátette: – Borzalmas idő van!

– Úgy esik a hó, mintha sohasem akarná abbahagyni – helyeselt Rita. – Nem szívesen ülnék ilyenkor autóba.

– Én sem, de kénytelen vagyok.

Szerencsére az a szálloda, amelyikben Leonizio Fellani lakott, közvetlenül a Temze partján volt, és nem esett messze az irodától. Ellie óvatosan kormányozta az autót a jeges úton, és amikor megpillantott egy sötét és mozdulatlan alakot a folyó partján a sűrű hóesésben, hirtelen elakadt a lélegzete.

Lefékezett, kiugrott az autóból, és átrohant az úttesten.

– Signor Fellani! Éppen magához igyekeztem. Micsoda szerencse, hogy véletlenül megláttam!

A férfi kifejezéstelen arccal meredt rá, mintha nem ismerné fel.

– Én vagyok az, az ügyvédje – mondta Ellie. – Meg kell beszélnem magával valamit. Ott áll az autóm az út túloldalán.

A férfi végre megmozdult.

– Akkor induljunk, nehogy megfázzon.

– Én nem fázom, de maga teljesen átfagyott – felelte a nő.

– Miattam ne aggódjon!

Két autó parkolt az út túloldalán. Az egyik kopott volt, és öreg, a másik viszont új és elegáns. Fellani egyenesen a régi autó felé tartott.

– Ez az enyém – mondta Ellie, miközben kinyitotta az elegáns autó ajtaját.

– Valóban?

A férfi meglepett arckifejezése elárulta, hogy a régi autót társította Ellie-hez. A nő nem sértődött meg.

– Kedvelem a szép autókat – felelte kényszeredett mosoly kíséretében. – Szálljon be!

A szállodához vezető úton mind a ketten hallgattak. A férfi csak akkor szólalt meg, amikor kiszálltak.

– Hiszen maga reszket a hidegtől!

– Semmi baj, majd otthon felmelegszem. Bejöhetek egy pillanatra? Át kellene néznie a válaszlevelet.

– Természetesen.

A Handrin Hotel híres volt az eleganciájáról. Azok, akik itt laktak, egyértelműen sikeresnek számítottak.

– Vegyen fel valami szárazat! – tanácsolta ügyfelének a nő, miután beléptek a tetőtéri lakosztályba.

– Talán parancsolgatni akar nekem? – kérdezte kissé barátságtalanul a férfi.

– Azért kapom a fizetésemet, hogy a maga érdekeit képviseljem. Öltözzön át!

Fellani eleget tett a kérésnek. Bement az egyik szobába, és néhány perc múlva száraz ruhában tért vissza. Odadobott egy törülközőt Ellie-nek, aki hálásan megtörölte vele vizes haját. Az egyszerűség kedvéért nem is fogta össze, miközben leült a kanapéra, és odaadta ügyfelének a levelet.

– Rendben van – közölte mogorván a férfi, miután elolvasta. – Igaz ugyan, hogy nincs benne, amit gondolok, de talán az lesz a legjobb, ha azt megtartom magamnak.

– Most ölni tudna, igaz? – tette fel kertelés nélkül a kérdést Ellie.

– Végre egy nő, aki megért – jegyezte meg gúnyosan a férfi, de elismerés is vegyült a hangjába.

– Ne aggódjon, semmiféle ostobaságot nem fogok elkövetni! Nem kell majd gyilkossági perben képviselnie.

A humor közelebb hozta őket egymáshoz.

– Ennek igazán örülök, mert az meghaladná a képességeimet – felelte mosolyogva a nő.

– Biztosra veszem, hogy maga mindig megkapja, amit akar – mondta szárazon a férfi. – Megkínálhatom valamivel?

Ellie tudta, hogy el kellene indulnia, de még nem melegedett át, és jólesett volna neki egy forró ital.

– Egy csésze teát szívesen elfogadok.

Leonizio telefonon leadta a rendelést a szobapincérnek, azután újra átfutotta a levelet.

– Átkozottul udvarias hangnemben íródott. És maga szerint most mit tegyek?

– Minél hamarabb egyezzen bele a válásba!

– Azért, hogy Harriet hozzámelessen a szeretőjéhez, és a gyermek már családba születhessen?

– kérdezte a férfi bosszúsan. – Ó, persze! Hiszen maga ügyvéd, és az a dolga, hogy észhez térítsen. Legyen meg a csalfa feleség akarata! Kit érdekel, hogy én mit érzek, igaz?

– Ez nem szép magától. Egy szóval sem mondtam ilyet.

– De maga akkor is ügyvéd, nem igaz?

– A *maga* ügyvédje vagyok, nem a feleségéé. Más körülmények között azt tanácsolnám, hogy igyekezzen jobb belátásra bírni Harrietet, de mivel egy másik férfi gyermekét várja, szerintem jobban tenné, ha lezárná a dolgot, és a jövőjére koncentrálna.

Mielőtt Leonizio válaszolhatott volna, megérkezett a tea. A férfi átvette az ajtóban a pincértől a tálcát, letette a dohányzóasztalra, töltött egy csésze teát Ellie-nek, azután visszaült mellé.

– Köszönöm. Pontosan erre van szükségem. – A nő belekortyolt a forró italba, és azonnal jobban érezte magát. – Miért álldogált odakint a folyóparton? – tette fel a kérdést. – Talán ott rakta ki a taxis?

– Gyalog indultam vissza a szállodába. Nem! Ne szóljon egy szót se!

– Maga szerint mit akartam mondani?

– *Ebben a rettenetes időben? Talán elment az esze?* Erre gondolt, igaz?

– Eltalálta. De azt is tudom, hogy sokkos állapotban volt, és olyankor az ember hajlamos ostobaságokat elkövetni.

– Tudom, hogy ostoba voltam.

– Ne tegyen magának szemrehányást! Szerette a feleségét...

– Ettől csak még ostobábbnak érzem magam – jegyezte meg keserűen a férfi.

– Maga nem ostoba. Csak bízni akart egy másik emberben, ami teljesen érthető.

Fellani kíváncsian végigmérte.

– Ez úgy hangzott, mintha tapasztalatból beszélne.

– Én is átéltem néhány szerelmi katasztrófát – mondta Ellie, és hanyagul vállat vont.

– Meséljen róluk! – kérte halkán a férfi.

Ellie nem szívesen beszélt a magánéletéről, de tudta, hogy Fellani mekkora sebet kapott, és úgy érezte, hogy meg fogja érteni őt.

– A romantika nem játszik túlságosan nagy szerepet az életemben – ismerte be.

– Ha jól sejtem, a maga számára a karrier az első. De része volt néhány csalódásban, igaz?

– Igen, így van. Volt egy olyan időszak, amikor feltámadt bennem a remény. Megismerkedtem

egy férfival, akibe beleszerettem... De nem működött a dolog.

– Ő nem szerette magát?

– Valószínűleg nem. Én úgy éreztem, hogy egymásnak lettünk teremtvé, de ő megismerkedett egy másik nővel, akinek hosszú, szőke haja és gömbölyded formái voltak. Esélyem sem volt vele szemben.

– Azt a férfit csak a külsőségek érdekelték?

– Szerintem az összes férfit csak a külsőségek érdeklik.

– Ebben téved. – A férfi gúnyosan felnevetett. – Vannak olyan férfiak, akiket a nő személyisége is érdekel, és meg tudják különböztetni a rideg és önző nőket a melegszívűektől. Az a férfi nem látta a maga együttérző oldalát? Én látom.

– Annak valószínűleg nem vette semmi hasznát, ezért nem érdekelte. – Ellie komoran meredt maga elé. – Én is átéltem azt, amit maga, és most már azt is tudja, hogy a józan ügyvédnő csupán az egyik részem. Át tudom érezni a helyzetét. Tudom, milyen érzés, amikor hazudnak az embernek, megcsalják, és ő nem érti, hogy miért nem vette észre a jeleket. De ha az ember nem akarja látni az igazságot...

– Akkor könnyebb szemet hunyni fölötte – fejezte be helyette a mondatot Leonizio. – Ettől nemcsak az üzleti életben kell óvakodni, hanem a magánéletben is.

Ellie úgy érezte, hogy a férfi teljesen megváltozott. Kedves volt, és együttérző, mintha átérezte volna az ő fájalmát.

– Ezzel csak arra akartam rávilágítani, hogy tudom, milyen nehéz helyzetben van – mondta végül.

– Túl fogom élni – felelte hetykén a férfi, azután lemondóan hozzátette: – A fenébe is! Kit akarok átverni? Talán így néz ki egy olyan ember, aki ura a helyzetnek? – Egy darabig hallgatott, azután folytatta: – Egy világ omlott össze bennem. Apa akartam lenni. Egy olyan emberre vágytam, aki csak az enyém. Még gyerek voltam, amikor a szüleim meghaltak, és a nagynéném meg a nagybátyám nevelt fel. Kedvesen bántak velem, de nem álltunk túlságosan közel egymáshoz. Azt hittem, hogy a feleségemmel szeretjük egymást, de ezek szerint tévedtem. – Szomorúan megcsóválta a fejét. – Meg sem fordult a fejemben, hogy megcsal. Egyik napról a másikra eltűnt, azután kibékíthetetlen ellentétekre hivatkozva el akart válni. Később megtudtam, hogy rám állított egy magánnyomozót, hogy kiderítse, megcsalom-e, de nem csaltam meg. Egy dögunalmas, hűséges férj voltam, ami bizonyára komoly csalódást okozott neki.

– Ez nem az ő malmára hajtotta a vizet – jegyezte meg Ellie.

A férfi keserűen elmosolyodott.

– És éppen Valentin-napon közölte velem a hírt. Micsoda cinizmus!

– Olaszországban is megünneplik a Valentin-napot?

– Nem csinálnak belőle akkora felhajtást, mint Angliában, de ott is ismerik a szerelmesek napját...

– Talán a felesége nem is gondolt erre.

– Valószínű, mert ő kizárólag magára gondol. De amikor teherbe esett, minden megváltozott. Azt hittem, végre van egy olyan ember, aki elválaszthatatlanul hozzám tartozik. Megmondtam Harrietnek, hogy nem engedem el, és amikor idejött Angliába, követtem. Meg akartam tartani őt, vagy legalább a gyermekemet... – Leonizio felnyögött. – És most kiderült, hogy nem is az én gyerekem! Ezek után semmim sem maradt. Semmim a világon.

Úgy tűnt, hogy teljesen összeomlott.

– Túl fogja tenni magát ezen – igyekezett megvigasztalni Ellie. – Rengeteg dolog van még az életben.

– De én kizárólag gyerekekre vágyom. Az én gyerekekre.

Ez úgy hangzott, mintha megszokta volna, hogy mindig megkapja, amit akar, de az arcán végtelen kétségbeesés tükröződött. Be kellett látnia, hogy ebben a helyzetben még ő is tehetetlen. Ellie rettenetesen sajnálta, és a vállára tette a kezét.

– Mit akar tenni?